

ΕΣΤΙΑ

ΤΟΜΟΣ ΔΕΚΑΤΟΣ ΕΚΤΟΣ

1883

[ΙΟΥΛΙΟΣ — ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ]

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΕΥΛΟΓΙΟΥ ΚΟΥΡΙΛΑ
ΛΑΥΡΙΩΤΟΥ
ΑΥΞΩΝ ΑΡΙΘ.

ΤΙΜΑΤΑΙ ΦΡ. 6. — ΔΒΔΕΜ. ΦΡ. 8

ΑΘΗΝΗΣ

Γ. ΚΑΣΔΟΝΗΣ, ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Γραφείον της 'Εστίας: 'Επι της Λεωφόρου Πανεπιστημίου, 89.

1883

ΕΣΤΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τόμος ΙΣΤ'

Συνδρομή ἑτησίαν: Ἐν Ἑλλάδι: φρ. 12, ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ φρ. 20 - Ἀντιστοιχίαι ἄρχονται ἀπὸ Ἰαννουαρίου. ἑτοῦς καὶ ἔτι ἑτησίαν - Ἐπιτίμησις Διεύθ. Ἐπιτίμησις ἑτοῦς. Πανεπιστημίου 30. 16 Ὀκτωβρίου 1888

Ἡ ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΛΟΧΑΓΟΥ (Μεταστροφή Ἀλεξάνδρου Πούστου).

Συγγραμὴ Ἰβλ. σελ. 616.

2.

Ἡ ἑρμεία.

Καθ' ὅλην τὴν νύκτα δὲν ἠδυνήθη, γὰρ κοιμηθῶ, οὐδ' ἐξεδύθη μάλιστα· ἐσκόπων νὰ ὑπάγω λίαν πρῶτ' εἰς τὴν πύλην τοῦ φρουρίου, δι' ἧς ἐπρόκειτο νὰ ἐξέλθῃ ἡ Μαρία Ἰβανόβνα ἀναχωροῦσα, ἵνα εἶπω αὐτῇ τὸ ὑστάτον χαῖρα. Ἰσθνομύην ἐν ἐμαυτῷ παντελῆ μεταβολὴν. Ἡ ταραχὴ τῆς ψυχῆς μου μοι ἐφαίνετο φανερότερα τῆς στυγνῆς μελαγχολίας, ἥτις πρότερον μ' ἐβασάνιζεν. Ἡ ἐκ τοῦ ἀποχωρισμοῦ λύπη συνεκρινάτο ἐν ἐμοὶ μετ' ἀορίστων ἀλλὰ γλυκειῶν ἐλπίδων, μετ' ἀνυπομένου προσδοκίας κινδύνων καὶ αἰσθημάτων εὐγενεῶς φιλοδοξίας. Ἡ νύξ παρήλθε ταχέως. Ἡτοιμαζόμεν δὲ νὰ ἐξέλθω, ὅτε ἡ θύρα τοῦ δωματίου μου ἠνοιχθῆ καὶ εἰσελθὼν ὁ δεκανεὺς μοι ἀνήγγειλεν, ὅτι οἱ Κοζάκοι μας ἐλιποτακτήσαν τὴν νύκτα, συμπαραλαβόντες βιαίως τὸν Ἰουλάϊ καὶ ὅτι περὶ τὰ προχώματα ἡμῶν περιέτρεχον ἀγνωστοὶ ἰππεῖς. Ἐπάγωσα ἐκ τοῦ τρόμου ἀναλυγισθεὶς, ὅτι ἡ Μαρία Ἰβανόβνα δὲν θὰ κατόρθωσεν νὰ φύγῃ. Ἐδῶσα ἐν σπουδῇ διαταγὰς τινὰς εἰς τὸν δεκανέα καὶ ἔτρεξα εἰς τοῦ φρουράρχου.

Ἐπέφωσεν ἡδὴ ἡ ἡμέρα. Κατηρχόμεν δ' ἐν τάχει τὴν ὁδόν, ὅτε ἤκουσα τινὰ καλοῦντά με ὀνομαστί καὶ ἐστάθην. «Ποῦ πηγαίνετε; ἂν μοῦ ἐπιτρέπετε νὰ σὰς ἐρωτήσω, μοι εἶπεν ὁ Ἰβάν Ἰγνάτιτς, συλλαβὼν με ἐκ τοῦ βραχίονος· ὁ Ἰβάν Κούσμιτς εὐρίσκειται εἰς τὸν προμαχῶνα καὶ μ' ἔστειλε νὰ σὰς εὔρω. Ὁ Πουγάτς! ἐφθασεν.

— Ἡ Μαρία Ἰβανόβνα ἀνεχώρησεν; ἠρώτησα τρέμων ἐνδομύχως.

— Δὲν ἐπρόφθασεν, ἀπεκρίθη ὁ Ἰβάν Ἰγνάτιτς· ὁ δρόμος τοῦ Ὀρεμβούργου εἶναι κομμένος καὶ τὸ φρούριον εἶναι περικυκλωμένον ἀπὸ τοὺς ἀντάρτας. Κακὰ πηγαίνουν τὰ πράγματα, Πιότρ Ἀνδρέιτς.»

1. Πουγάτς κατὰ συγκοπήν ἀντὶ Πουγάτσεφ, σημαίνει φόβητρον.

Ἐπήγομεν εἰς τὸν προμαχῶνα, ὅστις ἐσχηματίζετο ἐκ λόφου φυσικοῦ ἀχυρωμένου διὰ πρόχωμάτων. Ἡ φρουρὰ εὐρίσκειτο ἐκεῖ ἐνοπλος. Ἐίχον δὲ σύρῃ τὸ κανόνιον ἐκεῖ ἀπὸ τῆς προτεραίας. Ὁ φρούραρχος περιεπάτει ἐκεῖ ἐνώπιον τῶν ὀλίγων ἀνδρῶν, οὓς διέφκει. Ἐνεκα τῆς προσεγγίσεως τοῦ κινδύνου ὁ γηραιὸς μαχητῆς προσεκτίησεν ἐκτακτὸν σθένος. Ἐν τῇ στέππῃ καὶ οὐχὶ πολὺ μακρὰν τοῦ φρουρίου ἐφαίνοντο ὀλίγοι τινὲς ἰππεῖς, πιθανῶς Κοζάκοι, ἀλλὰ μεταξύ αὐτῶν εὐρίσκοντο καὶ τινεσ βασικίρ, εὐκόλως ἀναγνωριζόμενοι ἐκ τῶν σκούφων καὶ τῶν φαρετρῶν αὐτῶν. Ὁ φρούραρχος διερχόμενος πρὸ τῶν στοιχείων τοῦ εὐαριθμοῦ στρατοῦ ἔλεγε πρὸς τοὺς στρατιώτας: «Νὰ σὰς ἰδῶ, παιδιὰ! νὰ τὸ δεῖξωμεν διὰ τὴν μητέρα μας τὴν τσαρίνα, καὶ νὰ μάθῃ ὅλος ὁ κόσμος, ὅτι εἴμεθα γενναῖοι ἄνδρες καὶ πιστοὶ εἰς τὸν ἔρκον μας».

Οἱ στρατιῶται ἐξεδήλωσαν δι' ἐπευφημιῶν τὴν προθυμίαν αὐτῶν. Ὁ Σβαμπρῖνης ἵστατο πλησίον μου παρατηρῶν μετὰ προσοχῆς τὸν ἐχθρόν. Οἱ ἐν τῇ στέππῃ ἄνδρες, παρατηρήσαντες ἀναμφιβόλως κίνησιν τινὰ ἐν τῷ φρουρίῳ συνηθροίσθησαν ἐν δμίλῳ καὶ συνδιεσκέπτοντο. Ὁ φρούραρχος διέταξε τὸν Ἰβάν Ἰγνάτιτς νὰ σημαδεύσῃ αὐτοὺς μετὰ τὸ κανόνιον, ὁ ἴδιος δὲ ἐπλησίασε τὴν θρυαλλίδα. Ἡ σφαῖρα διήλθε συρίζουσα ὑπεράνω τῶν κεφαλῶν αὐτῶν χωρὶς οὐδεμίαν νὰ τοῖς προξενήσῃ βλάβην. Πάραυτα δὲ οἱ ἰππεῖς διεσκορπίσθησαν καλπάζοντες καὶ ἡ στέππη ἠρημώθη.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἦλθεν εἰς τὸν προμαχῶνα ἡ βασίλισσα Ἰεγορόβνα, ἀκολουθουμένη ὑπὸ τῆς Μαρίας, ἥτις δὲν ἔσπευγε νὰ τὴν ἐγκαταλίπῃ. «Λαιπὸν! εἶπεν ἡ φρουράρχινα, πῶς πηγαίνει ἡ μάχη! ποῦ εἶνε ὁ ἐχθρός;

— Ὁ ἐχθρὸς δὲν εἶνε μακρῶν, ἀπεκρίθη ὁ Ἰβάν Κούσμιτς καὶ ἂν θέλῃ ὁ Θεός, εἶλα θὰ ἔλθουν δεξιά! Καὶ σὺ, Μάσσα, φοβᾶσαι;

— Ὅχι, μπαμπά, ἀπεκρίθη ἡ Μαρία· περισσότερο φοβεῦμαι μονάχη ἐξ' ἑτοῦ σπιτι».

Μὲ ἐκύτταξε δὲ, προσπαθοῦσα νὰ μειδιάσῃ. Ἐσφιγξά ζωνρῶς τὴν λαβὴν τοῦ ξίφους μου, ἀναμνησθεὶς ὅτι τὸ ἔλαβόν τὴν προτεραίαν ἐκ τῶν χειρῶν αὐτῆς, ὡσεὶ πρὸς ὑπεράσπισίν τῆς.

ΕΙΣ ΤΟ ΛΕΥΚΩΜΑ ΤΗΣ Κας Σ. Φ.

«Ότε, εις χρόνους παλαιούς — πρὸ δέκα εἰκοσι ἐτῶν —
εἶχον ἀκόμη Ἕλληνας οἱ στίχοι ἀναγνώστας,
ἄσους ἐκάστη σήμερον ἐφημερίς πέντε λεπτῶν,
κ' ἐπρωτιμᾶτο τοῦ Ζολᾶ ὁ Σούτσος καὶ ὁ Ζαλοκώστας»

ὅτε, ἀντὶ νὰ ψάλλωσι : «*Voyez ceci, voyez cela !*»
ἐφαλλον αἱ νεάνιδες : «*Ὁ ἥλιος βασιλεύει . . .*»
κ' ἐλάλουν ὀλιγώτερα καὶ δὲν ἐγνώριζον πολλὰ,
καὶ ἡ αἰδώς ἦν ἀρετή, οὐδ' ἦτο ἡ σεμνότης χλεύη·

ὅτ' ἐρώτα ἐνέπνεε τ' ἄμια νεάνιδος δειλῆς,
καὶ τὸν ἐξῆπτε — φοβερὸν ! — μέχρις ἀκροσυχίδος·
ὅτε δὲν ἦτο πρῶχειρος ὁ ἔρωσ τόσον καὶ πολὺς,
οὐδ' ἦτο εἰς τὴν ἀγοράν, ὡς τότε, ἀφθονον τὸ εἶδος·

τότε, ὡς μνημονεύουσιν οἱ ἄνθρωποι τῆς ἐπιχῆς,
ὑπῆρχον καὶ λευκώματα. Ἀλλὰ δὲν περιεῖχον
εἰκόνας, ὅπως σήμερον, ἠθοποιῶν ἐπιτυχεῖς.
Ἦν ἄλλος τότε ὁ συρμός· ἦσαν μικρὰ ταμεῖα στίχων.

Χρυσόδετα, περίκομψα, μικρὰ, μεγάλα, καινουργῆ,
ἀνέπτυσσον προκλητικῶς τὰ φύλλα τὰ λευκὰ των,
κ' ἐταμιεύετο ἐκεῖ φιλ' ἀγάπη καὶ στοργή,
ἢ ἐμπνεύσεις παροδικῆς, ποιητικῆς ἀστῆρ διαττων.

Αἱ δέλτοι των ἠνοίγοντο εἰς ὥρας λύπης ἢ χαρᾶς,
καὶ συνωμῆλον δι' αὐτῶν παρόντες καὶ ἀπόντες·
πνοὴ τὸ κενότατον ζωῆς ἐπλήρου νεαρᾶς,
καὶ ἐπανήρχετ' ὁ ἀπῶν, καὶ ἀνεβίον οἱ θανόντες.

Καὶ τὸ δυσφύλακτον ἐκεῖ ἐφύλαττ' ἕκαστος παρόν,
καὶ τὸ σεμνὸν του λείψανον ἠγάπα καὶ ἐτίμα.
Τώρα ; εἶνε ἀτιμάμαξα ὁ βίος ! Ἔχομεν καιρὸν ;
Ἐμπρός ! μήπως προλάβωσιν ἄλλοι τὸ μέλλον . . . καὶ τὸ χρῆμα !

Τίς τρέχων τότε ἴσταται ν' ἀκούσῃ ἐν ἀκατευοδαῦ ;
Τίς εὐκαιρεῖ τὴν μνήμην του ὅπισω του νὰ σώσῃ,
τὸ ὄνομα του σημειῶν εἰς τὴν γωνίαν τῆς ὁδοῦ ;
Τίς θέλει νὰ ἐνθυμηθῇ, καὶ τίς νὰ τὸν ἐνθυμηθῶσι ;

Ἄς τρέχουν ἄλλοι ἀπνευστί. Ἐγὼ βαδίζων σταματῶ
ὅπου σκιὰ μὲ προσκαλεῖ καὶ δρόσος μοὶ προσνεύει.
Εἰς μίαν ἄκραν τοῦ σταθμοῦ τὴν μνήμην μου κληροδοτῶ,
κ' εὐγνώμων ἢ καρδίᾳ μου αὐτοῦ τὴν μνήμην ταμιεύει.

22 Ἰουνίου 1883.

ΑΓΓΕΛΟΣ ΒΛΑΧΟΣ.

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Εἰς τοῦ νεοπλούτου χρηματιστοῦ Δ* ἤλθε τις
σταλμένος νὰ ζητήσῃ τὴν κόρην του εἰς γάμον
διὰ τινὰ μεσίτην.

— Πῶς ; λέγει ὁ Δ* εἰς αὐτὸν νὰ δώσω τὴν
κόρην μου ! Μὰ τὴν ἀλήθειαν, δὲν εἰξούρω τί
πρῶτον νὰ θαυμάσω, τὴν θρασύτητά του ἢ τὰ
ἀρπακτικὰ βλέμματα ποῦ ἐρριψε 'ς τὴν περιού-
σιαν μου ! Ἀλλὰ, ἄς εἶνε· ἀφοῦ εἶνε τόσον ἀν-
αίσχυντος κερδοσκόπος, θὰ εἴπῃ πῶς εἶνε καὶ
πολύ ἀξίος 'ς τῆς δουλειᾶς τοῦ χρηματιστη-
ριοῦ — πές του ὅτι δέχομαι νὰ τὸν κάμω γαμ-
βρόν μου !

*

Μεγάλη συρροὴ ἀνθρώπων περὶ τινὰ νεόκτι-
στον οἰκίαν τῆς ὁδοῦ **, ὁ δὲ Ἀγαθόπουλος,
διαβαίνων ἐκεῖθεν, πλησιάζει μετὰ περιεργίας·

— Τί συμβαίνει ἐδῶ ; ἐρωτᾷ τινὰ τῶν παρι-
σταμένων.

— Ἐνας κακόμοιρος ἐργάτης ἐκρημίσθη
ἀπὸ τὴν στέγην τοῦ πηταιοῦ.

— Ἄ ! τὸν δυστυχῆ ! . . . Μὰ καὶ οἱ εὐλο-
γημένοι αὐτοὶ σοῦ εἶνε τόσον ἀπρόσεκτοι . . .
Καὶ αὐτὸς ποῦ ἔπεσε, ἐσκοτώθηκε, ἔ ;

— Οὔτε κίχ δὲν εἶπεν ἔγινε κομμάτια ὁ δυσ-
τυχῆς ! . . .

— Ἄ !, λέγει ὁ Ἀγαθόπουλος ἀπομακρυνά-
μενος· τοῦλάχιστον νὰ τοῦ ἐγίνετο μᾶθημα αὐ-
τό του τὸ πάθημα ! . . .

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Παρατήρησον ἐπιμελῶς τίνες εἰσὶν οἱ ἄνθρω-
ποι οἱ μηδένα ἐπαινοῦντες, οἱ πάντοτε κατα-
κρίνοντες, οἱ μηδένα εὐρίσκοντες τῆς ἀρεσκείας
των, — θὰ εἴδῃς ὅτι εἰσὶν ἐκεῖνοι, αἵτινες εἰς
οὐδένα καὶ αὐτοὶ ἀρέσκουσι.

Λαμπρὸν καὶ ἐνθαρρυντικὸν θέαμα εἶνε ἡ πά-
λη γενναίου ἀνθρώπου, ὅστις καρτερικῶς ἀντέ-
χει πρὸς τὴν λύπην, θριαμβεῖ μόνον διὰ τῆς
μεγαλοφυχίας καὶ καθημαγμένους ἔχων τοὺς
πόδας καὶ τρέμοντα τὰ μέλη ἐξακολουθεῖ προ-
βαίνων, ἐπὶ τῆς ἀκλονήτου θελήσεώς στήριζό-
μενος. (Σμαίλς).

Ἡ ἱστορία, καταδεικνύουσα τὸν βίον τῶν ἐ-
θνῶν, οὐδὲν ἄλλο ἔχει νὰ ἀφηγηθῇ ἢ πολέμους
καὶ στάσεις· τὰ εἰρηνικὰ ἔτη φαίνονται βραχυ-
χρόνιοι διακοπαί, καὶ οἶαναι διαλείμματα ἐν
ταῖς διαφόροις πράξεσιν αἱματηροῦ δράματος.
Καὶ ἐκάστου δὲ ἀνθρώπου ὁ βίος παρίσταται
ὡς διαρκῆς πάλη οὐ μόνον ἐν μεταφορικῇ ἐν-
νοίᾳ πρὸς τὴν ἐνδειαν ἢ τὴν κατακορῆ σχολῆν,

ἀλλὰ καὶ ἐν κυριολεκτικῇ ἐννοίᾳ πρὸς τοὺς ἄλ-
λους ἀνθρώπους. Πανταχοῦ εὐρίσκει ἀντίτεχνον
καὶ ἀντίπαλον, ζῆ ἐν ἀδιαλείπτῳ ἀγῶνι καὶ
τελευτᾷ φέρων τὰ ὄπλα ἐν χερσίν. Ἀλλὰ καὶ
ἐν τρόπῳ τὸ ἡμέτερον σώμα θὰ διερρήγνυτο,
ἐὰν ἐστρεφετο τὴν πίεσιν τοῦ ἀτμοσφαιρικοῦ ἀέ-
ρος, οὕτω καὶ ὁ βίος ἡμῶν, ἐὰν ἐστρεφετο τὴν
πίεσιν τῆς ἐνδειας, τῆς ἀθλιότητος, τῶν συμ-
φορῶν, τῆς διαψεύσεως τῶν ἐλπίδων, θὰ προέ-
βαιεν εἰς ὑβριν καὶ ἀγανοριαν, ἐὰν μὴ μέχρι
διαρρήξεως, τοῦλάχιστον μέχρις ἀκωλαστοτά-
της μωρίας, καὶ δὴ μανίας. Αἱ μέριμναι, οἱ κό-
νοι, αἱ λύπαι εἶνε εἰς τὸν ἀνθρώπον ὅτι τὸ
ἔρμα εἰς τὸ πλοῦτον, τὸ μέλλον νὰ διασχίξῃ τὰ
πελάγη ἀκλόνητον καὶ κατ' εὐθείαν.

Οἱ ἀσταθεῖς καὶ δειλοὶ χαρακτῆρες, στερού-
μενοι ἀποφάσεως, νομίζουσιν ἀδύνατον καὶ τὸ
ἐλάχιστον ἔργον.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Ἀραβικὴ ἱστορία. — Γηραιὸς κάτοικος τῆς
Ἀλγερίας, κεκυρωμένος ὑπὸ τῶν ἐτῶν, διη-
θῆντο πρὸς τὴν πόλιν τῆς Γίσκρας, σῶων ὁ-
πισθὲν του διὰ σχοινοῦ δεδεμένον τὸν ὄνον του.
Δύο ἄλλοι Ἀραβες, κλέπται περιβόητοι, ἐνε-
δρεύοντες ὀπισθεν θάμνων, βλέπουσιν αὐτὸν δια-
βαίνοντα.

— Τί λές ; τοῦ τὸν κλέπτομεν ; λέγει ὁ εἰς
πρὸς τὸν ἄλλον.

Ἐν τῷ ἄμα ἐξέρχονται, πλησιάζουσι δι' ἐ-
λαφροῦ βήματος, καὶ ὁ μὲν εἰς λύσας τὸ σχοι-
νὸν τοῦ ὄνου περὶ αὐτὸ περὶ τὸν τράχηλόν
του, ἐνῶ ὁ ἄλλος ἀπάγει τὸν ὄνον καὶ γίνεται
ἀφαντος.

Μετὰ τινὰς στιγμὰς ὁ γηραιὸς Ἀραβὶ στρα-
φεὶς βλέπει καταπληκτος εἰς τὴν θέσιν τοῦ ὄ-
νου του τὸν ἀνθρώπον.

— Τώρα νὰ σοῦ ἐξηγήσω τὸ πρᾶγμα, λέγει
ὁ κλέπτης. Ἐγὼ, εἶχα κτυπήσει τὴν μητέρα
μου, καὶ ὁ Ἀλλάχ γὰρ νὰ μὲ τιμωρήσῃ μὲ με-
τεμύρφωσιν εἰς ὄνον. Αὐτὴν τὴν στιγμὴν ἐτε-
λείωσεν ἡ ποιὴ μου, καὶ ἐστὶ ἐγὼ εἰς πάλιν ὅτι
ἤμην πρὶν τῆς μεταμορφώσεώς μου.

Ὁ ἀπληκτὸς γέρον κλίνει τὴν κεφαλὴν ἐκ-
θαμβῶς διὰ τὸ θαῦμα, καὶ ἐν τῇ παραχῆ του
δίδει καὶ ὀλίγα κέρματα εἰς τὸν ἀπατεῶνα,
ὅστις ἀπέρχεται.

Μετὰ δεκαπέντε ἡμέρας, ἐνῶ ὁ πρῶτος κύ-
ριος τοῦ ὄνου διήρχετο διὰ τῆς πόλεως, ἀνα-
γνωρίζει αἰφνης τὸ ζῶν του. Πλησιάζει λοιπὸν
πρὸς αὐτὸν, καὶ χαμηλοφώνως λέγει εἰς τὸ ὄ-
τιόν του·

— Τί ; πάλι λοιπὸν ἐκτύπησες τὴν μητέρα
σου ;

Ὁρατὸν παράδειγμα ἀξιοπρεπείας ἀρχόντος Ἑλβετοῦ: Εἶγεν ἐκλεγθὴ πρόεδρος τοῦ κοινοβουλίου Ἄππεντσελ ὁ Gebhard Zürcher, γεωργὸς καὶ ξυλουργὸς τὸ ἐπάγγελμα. Ὁ ἀπλοῦς ἀρχὼν τὴν μὲν πρῶτην προήδρευε τοῦ συμβουλίου καὶ συνευρίσκειτο μετὰ τῶν ἐπιτροπῶν, μετὰ μεσημβρίαν δὲ ἐκαλλιέργει τοὺς ἀγρούς του ἢ εἰργάζετο εἰς τὸ ἐργαστήριόν του. Εἰς τῶν εὐπατριδῶν τῆς Ἑλβετίας, ἔχων σπουδαίας υποθέσεις ἐν Ἄππεντσελ, ἦλθεν εἰς ἐπίσκεψιν τοῦ προέδρου, ὃν εὖρεν ἀσχολούμενον εἰς ἔργα τοῦ ἐπαγγέλματός του ἰδὼν δ' αὐτὸν φέροντα δημοτικὴν ἐμπροσθέν, ὁ εὐπατρίδης ἀνέλαθεν ἤθος ὀλίγων, ἐκαλύφθη, καὶ παίζων μὲ τὸ ραβδίον του, ἐξέθηκεν εἰς αὐτὸν τὴν αἰτίαν τῆς ἐπισκέψεώς του. Ὅτε ἐτελείωσεν, ὁ πρόεδρος ἀπετεινόμενος πρὸς αὐτὸν ἔρωτᾷ. — Πρὸς ποῖον θέλετε νὰ ὁμιλήσῃτε, κύριε; πρὸς τὸν χωρικὸν Gebhard Zürcher ἢ πρὸς τὸν πρόεδρον τοῦ κοινοβουλίου;

— Πρὸς τὸν πρόεδρον βεβήλιως, ἀποκρίνεται ὁ ἄλλος μὲ τόνον φωνῆς ὑπερσηπτικῆς.

— Τότε ἀποκαλύφθητε, λέγει ὑπερσηπτικῶς ὁ Zürcher, καὶ ἐπαναλάβετε μοι τὴν ὑπόθεσίν σας, ἐξ ἧς ὁ πρόεδρος οὐδὲν ἐνόησεν, διότι ἐστοχάζετο ὅτι ἀπετεινέσθε πρὸς τὸν χωρικόν, ὅστις εἶνε ἴσως μὲ σὲς.

Κατὰ τὴν ζυθολογικὴν ἐφημερίδα «Γαμβρόνο» ἐν ὅλῳ τῷ γερμανικῷ Κράτει ἔχοντι πληθυσμὸν 44,766,188 κατοίκων κατὰ τὸ 1882 ἦσαν ἐν ἐνεργείᾳ 26,493 ζυθοπωλεῖα παραγόντα 39,109,178 ἐκατόλιτρα ζύθου, δι' ὃν κατεβλήθη φόρος εἰς τὸ Κράτος 62,759,384 μάρκων. Ἐκ τῆς ὅλης παραγωγῆς ἀναλογοῦσι 87 λίτραι ζύθου εἰς ἕκαστον κάτοικον. Τὴν μεγίστην παραγωγὴν παρουσιάζει ἡ Βαυαρία, ἥτοι 12,341,574 ἐκατόλιτρα, δι' ἃ καταβάλλεται φόρος 31,730,300 μάρκων. Ἐν τῇ χώρᾳ δὲ ταύτῃ εἰς τῆς ὅλης καταναλώσεως ἀναλογοῦσιν εἰς ἕκαστον κάτοικον 223 λίτραι ζύθου κατ' ἔτος.

ὑπάρχουσιν ἐν Ἀγγλίᾳ κατ' ἀκριβῆ ἀπογραφὴν 2,500 ἵπποι δρομικοὶ ἐκλεκτῶν γενῶν, ὧν ἕκαστος ἢ διατροφή καὶ συντήρησις στοιχίζει ἐτησίως κατὰ μέσον ὄρον 300 λίρας στερλίνης, ἢ 7,500 φράγκα· δι' ὅλους ἐπομένως τοὺς ἵππους τούτους δαπανᾷ ἐτησίως ἡ Ἀγγλία φρ. 18,750,000.

Καθ' ὅλον τὸ γερμανικὸν Κράτος ὑπάρχουσι χήραι γυναῖκες κατὰ τὴν τελευταίαν ἀπογραφὴν 1,909,540. Ἐκ τούτων σημειοῦνται ὡς ἀσχολούμεναι εἰς ἔργον τι 856,925, αἱ δὲ λοιπαὶ εἰσὶν ἄεργοι. Αἱ καθ' ὅλον τὸ γερμανικόν

Κράτος ὑπάρχουσι γυναῖκες ἀριθμοῦνται εἰς 7,719,362· ὅθεν ἐπὶ 4 γυναικῶν ἐγγάμων ἀναλογεῖ μία χήρα ἐν Γερμανίᾳ.

Καίτοι πρὸ πολλῶν ἡδὴ ἐτῶν ἡ δουλεία εἶνε καταργημένη ἀπάνταχού τῆς γῆς, ὑπάρχουσιν ἐν τούτοις ἐν Βραζιλίᾳ σήμερον ἔτι 1,346,648 δούλοι, ἧτοι ἀνδράποδα ὠνητά. Καὶ ὑπάρχει μὲν καὶ ἐν τῷ κράτει τούτῳ ὁ ἀπὸ 28 Σεπτεμβρίου 1871 νόμος ὁ καταργῶν τὴν δουλείαν, ἀλλ' ἐπειδὴ ὀρίζει τὴν βαθμιαίαν τῶν δούλων ἀπελευθέρωσιν, ὀλίγοιτοι σχετικῶς εἰσὶν οἱ ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως αὐτοῦ μέχρι σήμερον ἀπελευθερωθέντες. Οὕτως ἀπὸ 1,547,660 δούλων, ὅσοι ἤριθμοῦντο τὸ 1871 ἐν Βραζιλίᾳ, ὁ ἀριθμὸς αὐτῶν κατῆλθε μόνον εἰς 1,346,648, ἧτοι εἰς μίαν δεκαετίαν μόλις ἠλαττώθη κατὰ 200,000, ὅπερ ἀναλογεῖται $1\frac{1}{3}$ τοῖς 100 ἐτησίως. Κατὰ ταῦτα, ἐὰν ἡ ἀπελευθέρωσις ἐξακολουθήσῃ καὶ εἰς τὸ μέλλον κατὰ τὴν αὐτὴν ἀναλογίαν, ἡ Βραζιλία θὰ χρειασθῇ ἔτι 60-70 ἔτη πρὸς πλήρη ἐξάλειψιν τῆς δουλείας. Εὐτυχῶς ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐλευθερωμένων αὐξάνει βαθμηδὸν, ἄλλων μὲν ἐξαγοραζομένων ὑπὸ τοῦ Κράτους, ἄλλων ὑπὸ ἰδιωτῶν καὶ ἄλλων τῇ προσπιθείᾳ αὐτῶν τῶν Μαύρων. Ὁ μέστος ὄρος τῆς τιμῆς ἑνὸς δούλου εἶνε 1800 φράγκα· ἐπομένως οἱ ἐν Βραζιλίᾳ σήμερον ὑπάρχοντες δούλοι ἀντιπροσωπεύουσι κεφάλαιον ὑπερβατικόν τὸ 2,000,000,000 φράγκα.

Ἡ ἑλληνικὴ Ἑταιρία ὑπέβαλεν εἰς τὴν ἰσπανικὴν κυβέρνησιν σχεδίον τι κατασκευῆς ὑποβρυχίου σύριγγος ἐν τῷ πορθμῷ τοῦ Γιβραλτάρ.

Ὁ στρατὸς τῆς Βραζιλίας ἀποτελεῖται ἐξ 11,333 ἀνδρῶν, ἧτοι 1951 τοῦ πυροβολικοῦ, 2,140 τοῦ ἰππικοῦ καὶ 7,242 τοῦ πεζικοῦ.

Ὁ πάππος Ἀλέξανδρος Ζ' ἠρώτησεν ἡμέραν τινὰ τὸν περιώνυμον Λέοντα Ἀλλάτιον, βιβλιοθηκῆριον τοῦ Βατικανοῦ, διατί δὲν ἀπεφάσιζε νὰ περιβληθῇ τὸ ἱερατικὸν σχῆμα. «—Διὰ νὰ εἶμαι ἐλεύθερος ὅταν θέλω νὰ νυμφευθῶ, εἶπεν ὁ Ἀλλάτιος. «—Τότε λοιπὸν, διατί δὲν νυμφεύεσαι;» ὑπέλαθεν ὁ πάππος. «—Διὰ νὰ ἔχω πάντοτε τὴν ἐλευθερίαν νὰ γείνω ἱερεὺς», ἀπήντησεν ὁ Ἀλλάτιος. Οὕτω δὲ διεῆλθε τὸν βίον τοῦ ὅλον τάλαντεύμενος μεταξὺ γάμου καὶ ἱερωσύνης. Ἰσως μετενόησε ὀνήσκων ὅτι δὲν ἐξέλεξεν οὔτε τὸ ἓν οὔτε τὸ ἄλλο· ἀλλ' ἔτι δὲν ἐξέλεξε ἐπὶ τριακόντα ἢ τεσσαράκοντα συνεχῆ ἔτη ἐὰν ἐξέλεγεν εἴτε τὸ ἓν εἴτε τὸ ἄλλο.